

ת"פ 18701/04/13 - מדינת ישראל נגד מוחמד מסרי, יוסף מסרי

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 18701-04-13 מדינת ישראל נ' מסרי ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	השופט אבישי קאופמן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	1. מוחמד מסרי 2. יוסף מסרי

החלטה

בפניי בקשה לעיכוב ביצוע צו הריסה שהגישו הנאשמים בתיק זה, וזאת לפי סעיף 207 לחוק התכנון והבנייה.

הבקשה נדונה בפני הבוקר, מטעם הנאשמים נשמע ראש הרשות המקומית הרלוונטי, אשר סיפר על התקדמות הליכי התכנון, ובאי כוח הצדדים סיכמו טענותיהם בפניי.

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים וחזרתי ועיינתי בחומר שבתיק, החלטתי לדחות את הבקשה.

ראשית, יש לזכור כי צו ההריסה בעניינו של נאשם מס' 1 ניתן בהלך קודם ושונה בבית המשפט לעניינים מקומיים בחדרה. לעניין זה התייחס כב' השופט קוטון בעת מתן גזר הדין בתיק זה והבהיר כי הצו "עומד על כנו ויש לבצעו".

עיכוב הביצוע בגזר דינו של כב' השופט קוטון מיום 18.6.2014 התייחס אך ורק לנאשם מס' 2.

לפיכך, סבורני כי אני מחוסר סמכות לדון בבקשה לעיכוב ביצוע ככל שהיא נוגעת לנאשם מס' 1.

לאחר מתן גזר הדין בחודש יוני 2014 הגישו הנאשמים בקשה לעיכוב אשר נדחתה בהחלטת כב' השופט קוטון מיום 26.7.15.

הנאשמים לא ערערו על החלטה זו והגישו בקשה חוזרת בחלוף כשנה וחצי, בחודש דצמבר 2016, היא הבקשה שבפניי כעת.

ראשית, מובן כי הבקשה אינה עומדת בדרישות תקנות התכנון והבניה (סדרי דין בבקשה לפי סעיף 207 לחוק), לפיהן היה עליהם להגיש את הבקשה בטרם כניסת הצו לתוקף.

כמו כן, לא צורפה לבקשה תגובת המאשימה כדרישת תקנה 3 ותצהיר של איש המקצוע המטפל בתכנון כדרישת תקנה 2(ג'), הגם שצורפו מכתבים מאיש תכנון ומראש הרשות המקומית.

גם אם אין מקום לדחות את הבקשה מהטעמים שלעיל, סבורני כי האיחור המשמעותי בהגשת הבקשה והעובדה כי בקשה דומה כבר נדחתה, מחייבים דקדקנות מיוחדת בתנאים שנקבעו להארכת מועד וטעמים כבדי משקל באופן מיוחד כדי להצדיק קבלת הבקשה.

עם כל ההבנה לנאשמים (וכאמור לעיל החלטה זו בכל מקרה יכולה להיות רלוונטית רק לנאשם מס' 2), ועם כל הכבוד וההערכה למאמצי הרשות והעומד בראשה להסדרת המצב התכנוני, אינני סבור כי המקרה דן נכנס לגדר המקרים שפורטו בפסיקה כמצדיקים הארכת מועד.

כידוע, ההלכה היא כי רק במקרים חריגים ידחה ביצועם של צווים לצורך מיצוי הליכי תכנון וזאת למשל כאשר מצוי היתר בהישג יד (רע"פ 7806/08 **יגאל מונדי נ' מדינת ישראל**, רע"פ 3146/07 **חוסין גדיר נ' מדינת ישראל** ורבים אחרים).

אין חולק כי בשלב זה מוגדרים המקרקעין עליהם נבנה המבנה כקרקע חקלאית, ולא ניתן לקבל לגביו היתר. אכן, אין ספק כי דומה שנעשים מאמצים לקדם תכנית אשר תסדיר את הבנייה דן ואת הבנייה במבנים דומים רבים בתחומי הרשות, אולם קיימת עדיין כברת דרך לא מבוטלת אותה יש לעבור, ובכל מקרה לא מדובר ב"עיכוב ביורוקרטי-פורמלי" אשר מונע קבלת ההיתר, לגביו לא ניתן להגיש בקשה בשלב זה.

כפי שאישר ראש הרשות, התכנית הכוללת טרם אושרה והיא "לקראת הפקדה", תכנית מפורטת טרם נערכה על אף שקיבלה "ברכת דרך" מובן כי לא הוגשה בקשה להיתר, ולא ברור האם מדובר ניתן יהיה לקבל היתר התואם את הבנייה שבוצעה שהינה בהיקף של כ- 350 מ"ר.

גם לו בדוחק ניתן היה לשקול בקשה מסוג זה אילו הייתה מוגשת בסמוך לאחר גזר הדין, ובטרם כניסת הצו לתוקפו, סבורני כי אין אפשרות לקבלה כיום, זמן רב לאחר המועד שנקבע לביצוע הצו ולאחר שבקשה קודמת נדחתה.

ב"כ הנאשמים הפנה להחלטות שונות אשר רובן אינן רלוונטיות לעניינינו, וכן להחלטת בג"צ בפרשת עמונה 9949/08. המדובר במקרה שונה לחלוטין, ואין לגזור ממנו גזירה שווה, אך לא ניתן לומר שאין הדברים מעוררים חוסר נוחות מסוימת.

לאור האמור לעיל, ובמיוחד לאור התרשמותי כי אכן נעשים מאמצים משמעותיים וכנים של ראש הרשות להסדרה כוללת של חריגות הבנייה, הרי מעבר למתחייב מהבקשה שבפניי, סבורני כי ראוי יהיה אם המאשימה תשקול שלא לבצע בפועל את צו ההריסה ולא להגיש אישום לפי סעיף 210 לחוק התכנון, כפי שלא הגישה עד היום, כל עוד יש התקדמות ממשית להסדרת הבנייה.

אשר על כן, לצד הערתי הנ"ל, הבקשה לעיכוב ביצוע נדחית.

ניתנה היום, כ' טבת תשע"ז, 18 ינואר 2017.